

SPREJETA BESEDILA

P8_TA(2017)0289

Zasebna varnostna podjetja

Resolucija Evropskega parlamenta z dne 4. julija 2017 o zasebnih varnostnih podjetjih (2016/2238(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju dokumenta iz Montreuxa o ustreznih mednarodnih pravnih obveznostih in dobrih praksah za države glede delovanja zasebnih vojaških in varnostnih služb med oboroženimi spopadi,
- ob upoštevanju resolucij št. 15/26, 22/33, 28/7 in 30/6 Sveta OZN za človekove pravice,
- ob upoštevanju delovne skupine OZN za uporabo najemniških vojakov kot sredstva za kršenje človekovih pravic in oviranje uveljavljanja pravice narodov do samoodločbe, ki je bila ustanovljena julija 2005,
- ob upoštevanju poročil odprte medvladne delovne skupine, ki je bila ustanovljena za razmislek o možnostih za pripravo mednarodnega regulativnega okvira v zvezi z regulacijo, spremljanjem in nadzorom dejavnosti zasebnih vojaških in varnostnih podjetij,
- ob upoštevanju smernic OZN o uporabi storitev oboroženega varovanja, ki jih izvajajo zasebna varnostna podjetja, ki so bile nedavno razširjene na storitve neoboroženega varovanja,
- ob upoštevanju kodeksa ravnanja OZN za uslužbence organov pregona,
- ob upoštevanju osnutka morebitne konvencije o zasebnih vojaških in varnostnih službah, ki bi ga obravnaval svet OZN za človekove pravice in v zvezi z njim sprejel ukrepe,
- ob upoštevanju mednarodnega kodeksa ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja, ki ga je določilo združenje za mednarodni kodeks ravnanja (ICoCA), pri čemer gre za sektorski samourejalni mehanizem z nezavezujočimi standardi,
- ob upoštevanju kodeksa ravnanja mednarodnega združenja za operacije za stabilnost, pri čemer gre za sektorski samourejalni mehanizem,

- ob upoštevanju kodeksa ravnanja in etike za sektor zasebnega varovanja Konfederacije evropskih varnostnih služb in federacije evropskih sindikatov UNI Evropa,
 - ob upoštevanju sistema upravljanja za zasebne varnostne operacije ISO 18788, ki določa parametre za upravljanje zasebnih varnostnih podjetij,
 - ob upoštevanju priporočila Sveta z dne 13. junija 2002 o sodelovanju med pristojnimi nacionalnimi organi držav članic, odgovornimi za sektor zasebnega varovanja,
 - ob upoštevanju Direktive 2014/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o javnem naročanju in razveljavitvi Direktive 2004/18/ES¹,
 - ob upoštevanju Direktive 2009/81/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju postopkov za oddajo nekaterih naročil gradenj, blaga in storitev, ki jih oddajo naročniki na področju obrambe in varnosti, ter spremembi direktiv 2004/17/ES in 2004/18/ES²,
 - ob upoštevanju koncepta, ki ga je EU razvila za logistično podporo operacij pod svojim vodstvom, ter koncepta, ki ga je razvila za podporo ponudnikov pri vojaških operacijah pod svojim vodstvom,
 - ob upoštevanju priporočil iz projekta Priv-War za regulativne ukrepe EU na področju zasebnih vojaških in varnostnih podjetij in njihovih storitev,
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 8. oktobra 2013 o korupciji v javnem in zasebnem sektorju: vpliv na človekove pravice v tretjih državah³ ter svoje resolucije z dne 6. februarja 2013 o družbeni odgovornosti gospodarskih družb: spodbujanje interesov družbe in pot k trajnostnemu in vključujočemu okrevanju⁴,
 - ob upoštevanju veliko različnih tveganj, izzivov in groženj v Evropski uniji in zunaj nje,
 - ob upoštevanju začasnih smernic Mednarodne pomorske organizacije iz maja 2012 v zvezi z oboroženim varnostnim osebjem na ladjah,
 - ob upoštevanju člena 52 Poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za zunanje zadeve (A8-0191/2017),
- A. ker sta varnost in obramba javni dobrini, ki ju upravljajo javni organi na podlagi meril uspešnosti, učinkovitosti, odgovornosti in načel pravne države, ki niso odvisna le od zagotavljanja zadostnih finančnih sredstev, temveč tudi od znanja; ker javnim organom na nekaterih področjih lahko primanjkuje potrebnih zmogljivosti in sposobnosti;
- B. ker morajo za varnost in obrambo skrbeti predvsem javni organi;
- C. ker raziskave Eurobarometra kažejo, da si državljani EU želijo bolj dejavne EU na področju varnosti in obrambe;

¹ UL L 94, 28.3.2014, str. 65.

² UL L 216, 20.8.2009, str. 76.

³ UL C 181, 19.5.2016, str. 2.

⁴ UL C 24, 22.1.2016, str. 33.

- D. ker je bilo v letu 2013 v približno 40 000 zasebnih varnostnih podjetjih v Evropi zaposlenih več kot 1,5 milijona izvajalcev storitev zasebnega varovanja; ker se bodo ta števila še povečala; ker je promet teh podjetij v tistem letu znašal približno 35 milijard EUR; ker je bil sektor zasebnega varovanja leta 2016 na svetovni ravni ocenjen na 200 milijard USD, zajemal pa je približno 100 000 zasebnih varnostnih podjetij in 3,5 milijona zaposlenih;
- E. ker v zadnjih nekaj desetletjih nacionalne vlade, oborožene sile in civilne agencije vse bolj uporabljajo zasebna varnostna podjetja (ta izraz za namene te resolucije vključuje tudi zasebna vojaška podjetja), tako za zagotavljanje storitev doma kot za podporo pri premestitvah v tujino;
- F. ker je nabor storitev, ki jih zagotavljajo zasebna varnostna podjetja, zelo širok, saj sega od logističnih storitev do dejanske podpore pri bojnem delovanju, zagotavljanja vojaške tehnologije in sodelovanja pri pokonfliktni obnovi; ker zasebna varnostna podjetja zagotavljajo ključne storitve tudi znotraj držav članic, na primer upravljanje zaporov in patroliranje na območjih infrastrukturnih objektov; ker se zasebna varnostna podjetja uporabljajo pri civilnih in vojaških misijah v okviru skupne varnostne in obrambne politike, varovanju delegacij EU, postavljanju vojaških taborov, usposabljanju, zračnemu transportu in podpori dejavnostim humanitarne pomoči;
- G. ker se v okviru EU prakse držav članic glede uporabe zasebnih varnostnih podjetij, postopkov za njihovo najemanje in kakovosti regulativnih sistemov zelo razlikujejo, saj jih številne med njimi uporabljajo za podporo svojim kontingentom v večstranskih operacijah;
- H. ker oddajanje vojaških dejavnosti v zunanje izvajanje, ki je bilo poprej sestavni del dejavnosti oboroženih sil, med drugim poteka zaradi stroškovno učinkovitejšega zagotavljanja storitev, pa tudi zaradi izravnave pomanjkljivosti oboroženih sil, ki se vedno bolj krčijo, v razmerah rastočega števila večstranskih misij v tujini in krčenja proračunov, ki so posledica nepripravljenosti nosilcev odločanja, da bi odobrili ustrezna sredstva; ker bi to moralo biti izjema; ker je treba reševati pomanjkljivosti; ker zasebna varnostna podjetja lahko zagotavljajo tudi zmogljivosti, ki jih v nacionalnih oboroženih silah popolnoma primanjkuje, pogosto v zelo kratkem času in kot dopolnitev; ker se zasebna varnostna podjetja uporabljajo tudi zaradi političnih koristi, da bi se izognili omejitvam glede uporabe vojaških sil, zlasti za zaobidenje morebitnega pomanjkanja javne podpore glede uporabe oboroženih sil; ker mora biti uporaba zasebnih varnostnih podjetij kot orodja zunanje politike predmet učinkovitega parlamentarnega nadzora;
- I. ker so bila zasebna varnostna podjetja obtožena vpletenosti v številne kršitve človekovih pravic in incidentov, ki so imeli za posledico izgubo življenj; ker se taki incidenti razlikujejo glede na čas in državo, pri čemer gre v nekaterih primerih za resne kršitve mednarodnega humanitarnega prava, vključno z vojnimi hudodelstvi; ker so nekateri od teh primerov bili kazensko preganjani; ker je vse to skupaj s pomanjkanjem preglednosti vplivalo na prizadevanja mednarodne skupnosti v zadevnih državah ter razkrilo precejšnje vrzeli v strukturi odgovornosti, ki jih med drugim lahko pripišemo nastajanju več prekrivajočih se slojev odvisnih podjetij ali podizvajalcev v različnih državah, zlasti lokalnih, kar v nekaterih primerih vodi v nezmožnost zagotavljanja osnovne varnosti civilnega prebivalstva v državah gostiteljicah;

- J. ker bi si morale EU in njene države članice prizadevati za preprečevanje takih razmer v prihodnosti ter se odpovedati oddajanju v zunanje izvajanje vojaških operacij, ki vključujejo uporabo sile in orožja, sodelovanje v sovražnostih in drugo prisotnost v bojih ali na bojnih območjih ter presegajo upravičeno samoobrambo; ker bi morale biti operacije in dejavnosti, oddane v zunanje izvajanje zasebnim varnostnim podjetjem na konfliktnih območjih, omejene na zagotavljanje logistične podpore in varovanje objektov brez dejanske prisotnosti zasebnih varnostnih podjetij na območjih, na katerih se izvajajo bojne dejavnosti; ker uporaba zasebnih varnostnih podjetij v nobenem primeru ne more nadomestiti osebja nacionalnih oboroženih sil; ker bi morala biti glavna prednostna naloga pri izvajanju obrambnih politik zagotoviti, da imajo oborožene sile držav članic na voljo vire, orodja, usposabljanje, znanje in sredstva za celovito opravljanje svojih nalog;
- K. ker bi bilo treba za to, da bi države koristile prednosti, ki jih ponujajo zasebna varnostna podjetja, ter za to, da bi ta podjetja odgovarjala za svoja dejanja, vzpostaviti pravni okvir z zavezujočimi regulativnimi mehanizmi in mehanizmi za spremljanje na mednarodni ravni, s katerim bi regulirali njihovo uporabo in zagotovili zadosten nadzor nad njihovimi dejavnostmi; ker so zasebna varnostna podjetja del panoge, ki je pretežno nadnacionalnega značaja ter je tesno povezana z vladnimi in medvladnimi akterji, zato zahteva globalni pristop k regulaciji; ker sedanje regulativne razmere v tem sektorju temeljijo na vrsti neusklajenih predpisov, ki se med državami članicami močno razlikujejo; ker so nehomogene nacionalne zakonodaje in samoregulacija, ki so jih sprejela nekatera zasebna varnostna podjetja, zaradi odsotnosti kazni neučinkovito orodje za preprečevanje zlorab in močno vplivajo na to, kako zasebna varnostna podjetja delujejo v večstranskih intervencijah in konfliktnih regijah;
- L. ker ni dogovorjenih opredelitev zasebnih varnostnih podjetij, zasebnih vojaških podjetij in njihovih storitev; ker je, kot je predlagano v opredelitvi iz osnutka konvencije, ki ga je pripravila delovna skupina OZN za uporabo najemniških vojakov, zasebno varnostno podjetje mogoče opredeliti kot gospodarsko družbo, ki za plačilo zagotavlja vojaške in/ali varnostne storitve fizičnih in/ali pravnih oseb; ker vojaške storitve v tem kontekstu lahko opredelimo kot specializirane storitve, povezane z vojaškimi ukrepi, ki vključujejo strateško načrtovanje, obveščevalno dejavnost, preiskave, kopensko, morsko ali zračno izvidovanje, vse vrste letalskih operacij, s posadko ali brez, satelitski nadzor in obveščevalno dejavnost, vse vrste prenosa znanja za vojaško uporabo, materialno in tehnično podporo oboroženim silam in druge s tem povezane dejavnosti; ker varnostne storitve lahko opredelimo kot oboroženo straženje ali varovanje stavb, objektov, premoženja in oseb, kakršen koli prenos znanja za varnostno ali policijsko uporabo, pripravo in izvajanje ukrepov informacijske varnosti in druge sorodne dejavnosti;
- M. ker je dokument iz Montreuxa prvi pomembnejši dokument, ki opredeljuje uporabo mednarodnega prava za zasebna varnostna podjetja; ker so v mednarodnem kodeksu ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja opredeljeni standardi za to panogo in ker se kodeks vse bolj izkazuje kot orodje za zagotavljanje skupnih osnovnih standardov v tej panogi na globalni ravni; ker je cilj združenja za mednarodni kodeks ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja (ICoCA) spodbujati, voditi in nadzorovati izvajanje kodeksa ter spodbujati odgovorno izvajanje varnostnih storitev, spoštovanje človekovih pravic ter nacionalnega in mednarodnega prava; ker se pristop k ICoCA izvaja prostovoljno in je plačljiv, in ker se zaradi visoke članarine ne morejo včlaniti vsa zasebna varnostna podjetja;

- N. ker dejavnosti glede regulacije zasebnih varnostnih podjetij potekajo na mnogih mednarodnih forumih, med drugim na forumu o dokumentu iz Montreuxa, kjer je bila EU izvoljena v skupino prijateljev predsedstva, v odprti medvladni delovni skupini, katere naloga je razmisliti o možnostih za pripravo mednarodnega regulativnega okvira za regulacijo, spremljanje in nadzor dejavnosti zasebnih vojaških in varnostnih podjetij, ter v Združenju za mednarodni kodeks ravnanja;
- O. ker se je EU skupaj s 23 državami članicami pridružila dokumentu iz Montreuxa in ker je EU članica delovne skupine o Združenju za mednarodni kodeks ravnanja; ker EU v okviru Sveta za človekove pravice prispeva k morebitnemu razvoju mednarodnega regulativnega okvira; ker ima EU ključno vlogo pri spodbujanju nacionalnega in regionalnega nadzora nad zagotavljanjem in izvažanjem različnih vojaških in varnostnih storitev;
- P. ker Evropska unija nima svojega regulativnega okvira kljub velikemu številu zasebnih varnostnih podjetij evropskega izvora, ki sodelujejo v okviru misij in operacij v okviru skupne varnostne in obrambne politike ali delegacij EU; ker obstoječi regulativni okviri temeljijo skoraj izključno na ameriškem modelu, ki je bil uveden med konfliktom v Iraku in je služil interesom vojaških podjetij, ki so bila udeležena v bojnih misijah; ker ti referenčni modeli ne ustrezajo obliki in misijam evropskih zasebnih varnostnih podjetij;
- Q. ker je nujno treba dati prednost določitvi jasnih pravil o vzajemnem delovanju, sodelovanju in pomoči med organi pregona in zasebnimi varnostnimi podjetji;
- R. ker bi zasebna varnostna podjetja lahko imela pomembnejšo vlogo v boju proti piratstvu in pri izboljšanju pomorske varnosti, v misijah, ki vključujejo pse, kibernetične obrambi, raziskavah in razvoju varnostnih orodij, mešanih nadzornih misijah in usposabljanju v sodelovanju z javnimi organi in pod njihovim nadzorom; ker je uporaba oboroženih zasebnih varnostnih podjetij ustvarila posebne izzive za pomorski sektor in privedla do številnih incidentov, katerih posledica so bili izguba življenj in diplomatski spori;

Uporaba zasebnih varnostnih podjetij v podporo vojaškim silam v tujini

1. ugotavlja, da imajo zasebna varnostna podjetja pomembno vlogo pri zagotavljanju pomoči državnim vojaškim agencijam in civilnim agencijam, saj zapolnjujejo vrzeli v zmogljivostih, ki jih povzročajo vse večje povpraševanje po uporabi oboroženih sil v tujini, občasno pa, če okoliščine dopuščajo, pri zagotavljanju zmogljivosti za takojšen odziv; poudarja, da zasebna varnostna podjetja v izjemnih primerih zapolnjujejo obstoječe vrzeli v zmogljivostih, ki pa bi jih morale države članice najprej poskušati zapolniti z nacionalnimi oboroženimi ali policijskimi silami; poudarja, da se zasebna varnostna podjetja uporabljajo kot instrument za izvajanje zunanje politike teh držav;
2. poudarja, da morajo zasebna varnostna podjetja pri delovanju v državah gostiteljicah, zlasti tistih, ki se bistveno razlikujejo v kulturi in veri, upoštevati lokalne običaje in navade, da ne bi ogrozila učinkovitosti svoje misije in odtujila lokalnega prebivalstva;
3. ugotavlja, da zasebna varnostna podjetja, zlasti tista s sedežem v državah gostiteljicah, za razliko od nacionalnih vojaških sil lahko zagotavljajo dragoceno znanje o lokalnih razmerah, pogosto pa tudi prihranke pri stroških, pri čemer je treba zagotoviti, da ne bi bila ogrožena kakovost; vseeno poudarja, da bi z uporabo storitev, ki jih zagotavljajo

lokalna zasebna varnostna in podjetja v nestabilnih državah in regijah, izpostavljenih krizam, lahko negativno vplivali na cilje zunanje politike EU, če bi z njo okrepili nekatere lokalne oborožene akterje, ki bi lahko postali udeleženi v konfliktu; ugotavlja, da je treba jasno pravno ločevati med operacijami zasebnih varnostnih podjetij in zasebnih akterjev, ki so neposredno vpleteni v vojaške dejavnosti;

4. poudarja, da ne bi smeli oddati v zunanje izvajanje nobenih dejavnosti, pri katerih je predvidena uporaba sile in/ali aktivno sodelovanje v sovražnostih, z izjemo samoobrambe, in v nobenem primeru zunanji izvajalci ne bi smeli sodelovati pri zaslišanjih ali jih voditi; poudarja, da bi morala biti prednostna naloga na področju varnosti in obrambe EU okrepiti nacionalne oborožene sile, ki jih zasebna varnostna podjetja lahko le dopolnjujejo, ne da bi bila pristojna za strateške odločitve; poudarja, da mora biti sodelovanje zasebnih varnostnih podjetij v vojaških operacijah utemeljeno in imeti opredeljene preverljive cilje s konkretnimi kazalniki, izčrpno in podrobno razdelan proračun ter predpisan datum začetka in konca, izvajati pa ga je treba v skladu s strogim etičnim kodeksom; opozarja, da je delo oboroženih in varnostnih sil v tujini ključnega pomena za ohranjanje miru in preprečevanje konfliktov ter obnovo družbe in nacionalno spravo po konfliktih;
5. poudarja, da načelo stroškovne učinkovitosti pri najemanju zasebnih varnostnih podjetij zagotavlja predvsem kratkoročne koristi, zlasti če se ne upoštevajo številne socialno-ekonomske spremenljivke, zato ne bi smelo postati glavno merilo pri obravnavanju varnostnih vprašanj; opozarja, da so mehanizmi odgovornosti in nadzora poglavitnega pomena za zagotovitev popolnega doseganja legitimnosti in morebitnih koristi zasebnih varnostnih podjetij;
6. poudarja pomen parlamentarnega nadzora nad uporabo zasebnih varnostnih podjetij v državah članicah;

Uporaba zasebnih varnostnih podjetij s strani EU

7. ugotavlja, da EU uporablja zasebna varnostna podjetja v tujini za varovanje svojih delegacij in osebja ter za podporo civilnih in vojaških misij v okviru skupne varnostne in obrambne politike; ugotavlja, da njihova uporaba tako neposredno prispeva k ugledu EU in temu, kako jo dojemajo tretje strani, zato so pomemben vidik lokalne prisotnosti EU in vplivajo na stopnjo zaupanja vanjo; zahteva, da Komisija in Svet pripravita pregled o tem, kje, kdaj in zakaj so bila zasebna varnostna podjetja uporabljena v podporo misij EU; ocenjuje, da bi bilo smotno, če bi Evropska unija v svojih razpisih za zbiranje ponudb glede varnosti svojih delegacij dajala prednost najemanju zasebnih varnostnih podjetij, ki imajo dejansko sedež v Evropi in ustrezajo predpisom Evropske unije ter so zavezana k obdavčitvi v Evropski uniji;
8. vseeno poudarja, da ima najemanje zasebnih varnostnih podjetij za nekatere naloge zlasti v okolju, kjer pogosto prihaja do konfliktov, za EU lahko negativne stranske učinke, predvsem za njeno legitimnost, saj bi jo lahko naključno povezovali z oboroženimi akterji na tem območju, kar bi v primeru oboroženih incidentov lahko imelo negativne posledice, ali zato, ker bi bila zaradi nenamerne krepitve lokalnih akterjev ogrožena prizadevanja za razoroževanje, demobilizacijo in ponovno vključevanje ter reformo varnostnega sektorja; ugotavlja zlasti tveganje, ki ga prinaša nenadzorovano sklepanje pogodb s podizvajalci, na primer z lokalnimi zasebnimi varnostnimi podjetji;

9. izpostavlja številne resne pravne in politične težave, povezane s sedanjo prakso sklepanja pogodb s podizvajalci na področju vojaških in varnostnih storitev, zlasti storitev, ki jih zagotavljajo lokalni podizvajalci v tretjih državah; meni, da bi se morale države članice, Evropska služba za zunanje delovanje in Komisija dogovoriti, da bodo sledile zgledu Nata in najemale le zasebna varnostna podjetja s sedežem v državah članicah EU;
10. zato priporoča, naj Komisija predlaga skupne smernice za sklepanje pogodbenih razmerij z zasebnimi varnostnimi podjetji v zvezi z najemanjem, uporabo in vodenjem ponudnikov vojaških in varnostnih storitev, ki bi jasno določale zahteve za zasebna varnostna podjetja glede izpolnjevanja pogojev za sklepanje pogodb z EU, s ciljem, da bi nadomestili sedanjo mešanico pristopov; poziva Komisijo in Evropsko službo za zunanje delovanje, naj uporabljata enake smernice za najemanje, uporabo in vodenje ponudnikov vojaških in varnostnih storitev v vseh zunanjih dejavnostih, misijah in operacijah ter za delegacije EU v vseh državah in regijah in za vse storitve z revidiranega Skupnega seznama vojaškega blaga Evropske unije; smernice bi morale temeljiti na najboljši mednarodni praksi v zvezi z ravnanjem zasebnih varnostnih podjetij in njihovim vodenjem, zlasti na dokumentu iz Montreuxa in mednarodnemu kodeksu ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja (ICoC), ter upoštevati, da je pri izbiri lokalnih zasebnih varnostnih podjetij v kompleksnih razmerah po krizi potrebna posebna previdnost; poziva Komisijo in Evropsko službo za zunanje delovanje, naj dasta jasno prednost ponudnikom, ki jih je potrdilo združenje za mednarodni kodeks ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja (ICoCA), kot to že počne Organizacija združenih narodov, za katero je potrdilo združenja ICoCA pogoj; opozarja na pristop organov ZDA, ki v vsako posamezno pogodbo vključijo natančne standarde in zahteve, in poziva EU, naj sledi temu zgledu; poudarja, da bi morale pogodbe z zasebnimi varnostnimi podjetji med drugim vključevati določbe o posedovanju licenc in dovoljenj, evidencah osebja in premoženja, usposabljanju, zakoniti nabavi in uporabi orožja ter notranji organizaciji;
11. zahteva, naj bo na območjih, ki jih financira EU, in pri delegacijah EU prisoten varnostni nadzornik EU iz varnostnega podjetja EU, katerega naloge bodo zagotavljanje kakovosti opravljenih varnostnih storitev, varnostno preverjanje in usposabljanje lokalno najetega varnostnega osebja, vzpostavljanje in vzdrževanje dobrih odnosov z lokalnimi varnostnimi silami, izvajanje ocen tveganja in opravljanje vloge prve kontaktne točke za delegacijo v zvezi z varnostnimi vprašanji;
12. poziva Komisijo, naj oblikuje odprt seznam ponudnikov, ki spoštujejo standarde EU, kot so nekaznovanost, finančna in ekonomska sposobnost, posedovanje licenc in dovoljenj ter varnostno preverjanje osebja; ugotavlja, da se standardi v zvezi z zasebnimi varnostnimi podjetji v EU zelo razlikujejo in meni, da bi si morale države članice prizadevati za doseganje podobnih standardov; meni, da bi bilo treba ta seznam posodabljati najmanj vsaki dve leti;
13. poudarja, da morajo sporazumi o statusu sil, ki jih je EU sklenila s tretjimi državami, katerih zasebna vojaška in varnostna podjetja uporablja, vedno vključevati najeta zasebna vojaška in varnostna podjetja ter posebej pojasnjevati, da bodo podjetja odgovarjala v skladu z zakonodajo EU;
14. poudarja, da je treba koncept, ki ga je EU razvila za podporo izvajalcem, okrepiti in določiti za zavezujočega za države članice in institucije EU; meni, da bi bilo treba v

okviru tega koncepta zlasti določiti strožje standarde za vključitev v pogodbe, na primer na podlagi standardov ZDA, poleg tega pa zahtevati, da se v konfliktnih regijah ne najemajo lokalna zasebna varnostna podjetja ter da se z njimi ne sklepajo pogodbe o podizvajanju; poudarja, da bi bilo treba mednarodnim zasebnim varnostnim podjetjem omogočiti zaposlovanje lokalnega osebja, vendar le posamično in neposredno, da bi zagotovili učinkovito varnostno preverjanje in preprečili oblikovanje lokalnih varnostnih industrij v konfliktnih regijah;

Ureditev zasebnih varnostnih podjetij

15. priporoča Evropski komisiji, naj pripravi zeleno knjigo s ciljem vključitve vseh deležnikov iz javnega in zasebnega varnostnega sektorja v široko posvetovanje in razpravo o postopkih, s katerimi bi bolj učinkovito opredelili možnosti za neposredno sodelovanje in določili osnovni sklop pravil o sodelovanju in dobrih praks; priporoča oblikovanje sektorskih standardov kakovosti EU; zato priporoča, da se zasebna varnostna podjetja opredelijo preden se izvede regulacija njihovih dejavnosti, saj bi zaradi pomanjkanja take opredelitve lahko nastale zakonodajne vrzeli;
16. meni, da bi morala EU najprej natančno opredeliti ustrezne vojaške in varnostne storitve; v zvezi s tem poziva Svet, naj vojaške in varnostne storitve zasebnih varnostnih podjetij takoj doda na Skupni seznam vojaškega blaga Evropske unije;
17. poziva Komisijo, naj razvije učinkovit regulativni model, ki bo:
 - pripomogel k harmonizaciji pravnih razlik med državami članicami s sprejetjem direktive;
 - ponovno ocenil in s tem ponovno opredelil sodobne strategije javno-zasebnega sodelovanja;
 - vrisal podjetja z eno ali več možnostmi končne uporabe;
 - postavil v kontekst natančno naravo in vlogo zasebnih vojaških in varnostnih služb;
 - določil visoke standarde za ponudnike storitev zasebnega varovanja v EU in tiste, ki delujejo v tujini, vključno z ustrežno ravno varnostnega preverjanja osebja in primernim plačilom;
 - zagotovil poročanje o nepravilnostih in nezakonitostih v zvezi zasebnimi varnostnimi podjetji ter omogočil, da bodo klicana na odgovornost zaradi kršitev, tudi človekovih pravic, med opravljanjem njihovih dejavnosti v tujini;
 - vključil poseben pomorski vidik, ki bo upošteval vodilno vlogo Mednarodne pomorske organizacije;
18. ugotavlja, da globalni regulativni okviri, ki se postopoma razvijajo, kamor sodijo dokument iz Montreuxa, mednarodni kodeks ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja (ICoC) in druge regulativne pobude v okviru OZN, pomenijo jasen napredek v primerjavi z odsotnostjo smiselne ureditve, ki je prevladovala še pred desetimi leti;
19. pozdravlja tudi prizadevanja številnih držav članic EU, da bi na osnovi dobre prakse,

navedene v dokumentu iz Montreuxa, uvedle učinkovito nacionalno regulacijo zasebnih varnostnih podjetij;

20. vseeno ugotavlja, da ocenjevanje učinkovitosti zasebnih varnostnih podjetij ovira pomanjkanje doslednega poročanja o njihovi uporabi tako s strani institucij EU kot vlad držav članic; spodbuja države članice in institucije EU, naj bolj dosledno in pregledno zagotavljajo te informacije in tako omogočijo, da njihovi proračunski organi in neodvisni revizorji ustrezno ocenijo uporabo zasebnih varnostnih podjetij; priporoča, naj parlamenti in nevladne organizacije dejavno sodelujejo v postopkih ocenjevanja, ki so bistveni za regulacijo in nadzor tega sektorja;
21. priporoča Komisiji in Svetu, naj vzpostavita pravni okvir, ki bo zahteval nadzor nad izvozom vojaških in varnostnih storitev v okviru nacionalne zakonodaje, ter v letnem poročilu EU o izvozu orožja poročata o dovoljenjih za izvoz vojaških in varnostnih storitev, ki so jih podelile države članice, da bi povečali javno preglednost in odgovornost;
22. poudarja, da zaradi nadnacionalne narave zasebnih varnostnih podjetij, zlasti pa njihovih dejavnosti na kriznih področjih sveta, predvsem na področjih s šibko lokalno pravno strukturo, včasih nastajajo vrzeli glede pristojnosti, kar lahko otežuje klicanje podjetij ali njihovih zaposlenih na odgovornost za njihova dejanja; ugotavlja, da nacionalni predpisi o zasebnih varnostnih podjetjih pogosto ne veljajo zunaj njihovega ozemlja; poudarja, da morajo biti zasebna varnostna podjetja vedno urejena z zakoni in da mora zanje veljati obveznost učinkovitega nadzora, ki ga izvajata država gostiteljica in država naročnica; je seznanjen s pravno praznino, ki pogosto obstaja v primeru sporov ali incidentov na zelo nevarnih območjih, v katere so vpletena zasebna varnostna podjetja in uslužbenci Evropske unije; v zvezi s tem priporoča oblikovanje enotnih in jasnih pravil za evropske institucije, ki uporabljajo zasebna varnostna podjetja za zaščito osebja EU, da bi jasno določili odgovornost ter se tako izognili vrzelim v zaščiti ter upoštevali pravni okvir države gostiteljice; zato poziva Evropsko službo za zunanje delovanje, Komisijo in države članice, naj najemajo le zasebna vojaška in varnostna podjetja s sedežem v EU, poleg tega pa naj tem podjetjem postavijo pogoj, da v tretjih državah, ki so pogosto nestabilne, storitve izvajajo neposredno, brez uporabe lokalnih podizvajalcev;
23. zato zahteva, da EU in njene države članice na forumu o dokumentu iz Montreuxa uporabijo svoj status in vztrajajo pri rednih pregledih stanja izvajanja priporočil iz dokumenta iz Montreuxa glede dobre prakse njegovih udeležencev; poziva države članice, ki tega še niso storile, naj se čim prej pridružijo dokumentu iz Montreuxa; spodbuja države članice k izmenjavi dobre prakse;
24. poziva EU in njene države članice, naj si prizadevajo za mednarodni pravno zavezujoč instrument, ki bi šel dlje od dokumenta iz Montreuxa, reguliral dejavnosti zasebnih varnostnih podjetij, vzpostavil enake konkurenčne pogoje in tako zagotovil, da bodo imele države gostiteljice pristojnost za regulacijo delovanja zasebnih varnostnih podjetij ter da bodo države naročnice svoje pristojnosti lahko uporabljale za zaščito človekovih pravic in preprečevanje korupcije; poudarja, da mora ta okvir vključevati odvračilne kazni za kršitve, odgovornost za kršilce in učinkovit dostop do pravnih sredstev za žrtve, pa tudi sistem licenc in spremljanja, ki bo od vseh zasebnih varnostnih podjetij zahteval, da omogočajo neodvisno revizijo njihove dejavnosti, od njihovih uslužbencev pa, da se udeležujejo obveznih usposabljanj o človekovih pravicah;

25. poziva visoko predstavnico Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko/podpredsednico Komisije, države članice, Evropsko službo za zunanje delovanje in Komisijo, naj odločno podprejo oblikovanje mednarodne konvencije, s katero bi vzpostavili mednarodno pravno ureditev za regulacijo storitev, ki jih zagotavljajo zasebna varnostna podjetja;
26. pozdravlja prizadevanja Mednarodne pomorske organizacije, da bi zagotovila smernice za uporabo zasebnih oboroženih varnostnih skupin; spodbuja Komisijo in države članice, naj še naprej sodelujejo z Mednarodno pomorsko organizacijo, da bi dosegle globalno uporabo smernic;
27. poudarja, da je na zasebna varnostna podjetja mogoče najučinkoviteje vplivati prek odločitev o javnih naročilih; zato poudarja, kako pomembno je, da se dodeljevanje naročil zasebnim varnostnim podjetjem pogojuje s sprejetjem najboljše prakse, na primer preglednosti, in udeležbo teh podjetij v združenju za mednarodni kodeks ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja (ICoCA), kar nekatere države članice že izvajajo; kljub temu ugotavlja, da je treba mehanizem skladnosti v kodeksu ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja (ICoC) okrepiti in zagotoviti njegovo popolno neodvisnost, da bi postal verodostojna spodbuda za skladnost; ugotavlja, da sta od držav članic mednarodni kodeks ravnanja za ponudnike storitev zasebnega varovanja (ICoC) sprejela le Švedska in Združeno kraljestvo, in meni, da bi se morala EU osredotočiti na to, da kot prvi korak zagotovi podpis ostalih držav članic;
28. ugotavlja, da bi morala biti zasebna varnostna podjetja zavarovana za primer odgovornosti, kar bi povečalo stabilnost in zanesljivost varnostnega trga ter privabilo tudi manjša in srednja zasebna varnostna podjetja;
29. poudarja, da bi bilo treba pri oddaji naročil zasebnim varnostnim podjetjem namesto prihodkov, ki jih omogočajo taka naročila, upoštevati izkušnje zasebnih varnostnih podjetij in čas dela v sovražnem okolju, na podlagi tega pa bi bilo treba oddajo naročil tudi ocenjevati;
30. opozarja, da zasebna varnostna podjetja poleg zagotavljanja varnostnih storitev izvajajo tudi obveščevalne dejavnosti, ki zaradi morebitnih posledic zahtevajo učinkovito regulacijo in nadzor;
31. ugotavlja, da imajo EU in njene države članice precejšen vpliv na globalno varnostno industrijo, kar je rezultat tega, da ima več pomembnejših akterjev sedež v EU; zato posebej opozarja na prihajajočo revizijo skupnega seznama vojaškega blaga kot priložnost za vključitev nekaterih storitev, ki jih zagotavljajo zasebna varnostna podjetja, s čimer bi za ta podjetja postalo obvezno, da spoštujejo predpise o izvozu in da pri svojih dejavnostih v tujini uporabljajo temeljne standarde;

o

o o

32. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Evropskemu svetu, Svetu, Komisiji, podpredsednici Komisije/visoki predstavnici Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter nacionalnim parlamentom držav članic.